

LLANCES

Autor: Enric Cervera

setembre 1999

I

(A l'escenari hi ha una mena de taula preparada per fer una Taula Rodona. Per la megafonia se sent música ambiental. Al cap d'una estona quan el públic ja sigui dins de la sala s'interromp la música i se sent una veu que anuncia el tema de la Taula Rodona que a continuació es desenvoluparà.)

OFF MEGAFONIA: En breus moments estimats assistents els oferirem la Taula Rodona amb el tema, "Llances i llancers". Els recordem que immediatament després tindrà lloc el col·loqui a l'entorn del tema tractat en el qual el públic assistent podrà prendre-hi part de forma activa.

(Música ambiental.)

MODERADOR (entrant molt decidit, rient, al públic): Molt bona nit a tothom. Abans de començar, com a moderador de la taula rodona els donaré dues definicions molt importants a tenir en compte per a la millor comprensió de les ponències que s'exposaran en aquesta Taula. (Llegint, molt pedagògicament:) Primera; Què és un monolòqui?, escoltin bé: "Un monolòqui és un monòleg soliloquial, que per les seves propietats reflexives, transitives i copulatives pot arribar a ser o a esdevenir, en el millor dels casos, un soliloqui monologat en el transcurs del seu desenvolupament." (Rient.) Què...! Com...? Què diu aquest es preguntaran tots vostès...? No es preocupin que tampoc ho entendran. Segona definició; Què significa insolitari?, Sí, in-so-li-ta-ri, ja ho han entès bé ja. "1. Insolitari, és un mot que guarda certa relació des del punt de vista conceptual amb la insolidaritat solitària. 2. No s'ha de confondre amb l'excepció més comuna d'aquest mot que és la que fa referència a diferents graus

d'insolació solitària com a resultat d'una excessiva exposició a la llum de l'individu o col·lectiu que s'hi sotmet d'una forma usualment poc solidària." Bé, i un cop aclarits aquests dos punts, senyores i senyors, ja podem començar. (Fa un senyal entre caixes i se'n va simpàtic i rient igual com ha entrat.)

(Sona música. Al senyal del MODERADOR entra un actor amb una pancarta i es planta al bell mig de l'escena. S'hi està el temps suficient perquè el públic pugui llegir la inscripció de la pancarta que posa "Taula Rodona. Tema: Llances i llancers.")

MODERADOR (ara molt seriós): Les celebritats participants que ens acompanyen en aquesta ocasió són les següents, el Doctor Quilosà de la Universitat de Dubtàcia, el Doctor Johosetot de l'Institut Policiencífic d'Egolandia, el Doctor Tothosap del Seminari Internacional de Savislàndia i el Doctor Rievnaplus, Premi Novell d'Economia de la Politècnica de Casinolàndia.

(El MODERADOR fa un senyal entre caixes. Sona una música. Canvi de llums. Després d'uns quants compassos i mentre la música continua sonant, comencen a entrar els diferents membres de la taula rodona que s'aniran saludant els uns als altres mentre van prenent els seus corresponents llocs a la taula rodona. Els DOCTORS són esperpèntics. Quan tots estan ja asseguts, baixa la música.)

MODERADOR: En primer lloc el doctor Quilosà...

DOCTOR QUILOSÀ: Tenir la llança, o no tenir la llança... aquesta és la qüestió.

MODERADOR: El doctor Johosetot... Ell, ell és qui ho sap tot... jo no sé res...

DOCTOR JOHOSETOT: Jo tan sols sé que no sé res.

MODERADOR: El doctor Tothosap.

DOCTOR TOTHOSAP: “Nunca te acostaràs sin saber una cosa más.”

MODERADOR: I el doctor Rienvaplus.

DOCTOR RIENVAPLUS: L’art de la llança al servei del poble... Sí! Paradigma i contradicció a l’ensem.

DOCTOR QUILOSÀ: M’agradaria començar formulant una qüestió que em preocupa des de fa temps. Què va ser primer en la nostra migrada escena, la llança o la capa?

(Silenci absolut.)

DOCTOR TOTHOSAP: Jo puc afirmar, estimats col·legues, després d’una dilatada i absurda, encara que no excessiva ni exhaustiva investigació, que primer va ser la llança, i que posteriorment per impudícia potser, o per qualsevol altra banalitat aliena al drama, el llancer, que és el portador d’aquest estri que anomenem, la llança es va posar la capa que tot ho tapa...

DOCTOR JOHOSETOT: Però no tots els que tenen llança la porten, ni tots els que la porten la tenen.

DOCTOR RIENVAPLUS: Abans de res... Abans que el sexe, abans que l’amor, abans que el drama pròpiament dit, hi va haver la llança!

DOCTOR QUILOSÀ: Això va ser només un parèntesi?

DOCTOR RIENVAPLUS: Què vol dir doctor Quilosà amb això que aquest és el ‘parèntesi’?

DOCTOR QUILOSÀ: No vol dir res més doctor Rienvaplus que: Aquest és el parèntesi!

DOCTOR JOHOSETOT: Sí, senyor doctor!

DOCTOR TOTHOSAP: Molt ben dit!

DOCTOR JOHOSETOT: Sí, senyor doctor! Aquest és el parèntesi!

DOCTOR TOTHOSAP: Molt ben dit! Aquest és el parèntesi!

MODERADOR: Tornem al tema senyors doctors. És molt, molt, però que molt important el considerar la llança com a la part essencial i genètica i àdhuc existencial del Teatre.

DOCTOR TOTHOSAP: Sense la llança, no hi ha Història del Teatre.

DOCTOR TOTHOSAP: Abans que la llança, va existir el garrot. El garrot va ser la base, i paulatinament per una lògica evolució va néixer la llança...

DOCTOR JOHOSETOT: El garrot era barroer, lleig, i per això la llança ha prevalgut per ser un element més estilitzat, més estètic, un objecte delicat i precís, tant des del punt de vista formal com conceptual.

DOCTOR RIENVAPLUS: Qui no s'adona de la subtil diferència entre una garrotada i una punxada profunda d'una llança a qualsevol part del cos...

DOCTOR TOTHOSAP: No es pot desenvolupar una comèdia sense una llança ni el seu corresponent llancer.

DOCTOR RIENVAPLUS: No es pot viure sense una llança!

DOCTOR QUILOSÀ: Per exemple: la frase tant coneguda que de vegades es fa dir a algun llancer aprenent o meritori, "... la mesa està servida..." qui no l'ha sentida?

DOCTOR JOHOSETOT: Sí, senyor doctor, és una frase que fins i tot l'han feta dir a llancers no qualificats.

DOCTOR TOTHOSAP: Si tots vostès es fixen en aquesta petita intervenció "... la mesa está servida...", se n'adonaran que ha estat una locució fonamental pel desenvolupament de l'actor, de la mateixa manera que ho ha estat la utilització de la llança. "La mesa està servida" es pot dir correctament o incorrecta. Veiem-ne uns exemples.

CORS DE LLANCERES:

"La mesa está servida!"

Sí, la taula ja és a punt.

Sóc llancera o traspunt

o dona de la vida.

La taula està servida,

puc fer mutis a l'instant.

M'avorreixo i no obstant

he de fer l'aixerida.

“La mesa está servida!”

Per tan poc hem de patir!

Ja és ben poca cosa a dir!

La taula està servida!

DOCTOR JOHOSETOT: Grans dramaturgs han posat ingents quantitats de llancers per completar algunes de les seves escenes multitudinàries.

DOCTOR RIENVAPLUS: I fins i tot els llancers, amb frase o sense, han estat, i encara són i seran, indispensables en gran mesura en les superproduccions cinematogràfiques i audiovisuals.

DOCTOR TOTHOSAP: És a dir que en definitiva, la llança en si mateixa és l'element imprescindible i és l'estri que va fer possible arribar a la dramaturgia moderna, és el graó perdut!

DOCTOR JOHOSETOT: I que configura en l'actualitat la base “per se” del nostre teatre actual.

DOCTOR QUILOSÀ: No obstant, el garrot, del que ja hem parlat abans... es pot arribar a considerar com una

variant de la llança...

DOCTOR JOHOSETOT: Exactament...!

DOCTOR QUILOSÀ: I a la vegada...

DOCTOR RIENVAPLUS: Llança i garrot esdevenen complementaris, ja que un sense l'altre...

DOCTOR TOTHOSAP: No tindria sentit el drama universal de la nostra migrada escena contemporània...

MODERADOR: Si em permeten, com a moderador, i per abundar en el tema, m'agradaria reconduir el diàleg i passar a coses de tipus pràctic, per exemple, el contacte amb la llança...

(Entren un parell de LLANCERS amb una reproducció a mida natural del quadre de les llances i es queden palplantats amb el quadre al bell mig de l'escena.)

MODERADOR: Els personatges necessaris pel desenvolupament del tema són els següents. (A to de presentador circenc:) Els Senyors Feudals...!

(El LLANCER 1 assenjala els SENYORS FEUDALS del quadre de les llances i a l'instant surten un grup d'actors disfressats de SENYORS FEUDALS com els del quadre que immediatament evolucionen cantant i ballant marcialment amb l'acompanyament d'uns compassos musicals.)

SENYORS FEUDALS: No som més que uns grans actors,
però ens tracten de garrins.
I ràpid toquem el dos,
ja que som uns partiquins.

(Fan mutis cantant i desfilant.)

MODERADOR (presentant a un altre grup): I els llancers!

(Surt un grup d'actors amb llances.)

LLANCERS: Amb la llança cavallers,
 ara ens toca treballar,
 no pas per gaire diners
 ens posem aquí a ballar.

(Fan mutis cantant i desfilant. El LLANCER 2 molt satisfet assenyala els llancers del quadre; treuen unes llances de darrera el quadre i es posen en posició de fermes!)

MODERADOR: Els membres d'aquest grup són els protagonistes del tema que avui ens ocupa. Veiem que ens diuen.

LLANCER 1: Quants Llancers es necessitaran pels espectacles de la pròxima temporada teatral en el nostre país?

LLANCER 2: Quins Pactes i quins Acords s'hauran de fer per fixar el nombre de llances que podrà portar cada llancer?

LLANCER 1 (travessant l'escena, al públic): Al Col·lectiu d'Actors de la Llança Lliure ens agradaria

conèixer els nous plantejaments de la Companyia Nacional Titular de Llancers.

(El LLANCERS fan mutis amb el quadre.)

MODERADOR: També els presentarem algunes Comunicacions i Estudis que ens han arribat com, (d'una cartera anirà traient i llegint diferents títols dels fulls i dossiers de les corresponents comunicacions) "Llancers i llances per al progrés", "Evolució del nou Teatre Europeu a través de la llança", "L'Actor, la llança i la seva circumstància", "Breu història i antecedents filosòfics de la llança a través dels segles", "La llança, el llancer, i la seva repercusió en les dramàtiques minoritàries", "De la llança primitiva a la llança per satèl·lit i per cable", "Constructors de llances", Ensinistradors de llancers... etc, etc, etc... A continuació els oferirem unes il·lustracions d'algunes accions molt interessants i significatives.

LLANCER 1 (anunciant a mode de pregoner): Acció número 1. Títol de l'acció dramàtica a desenvolupar: Pactes i acords dels llancers.

MODERADOR: Hi ha uns llancers qualificats o llancers de primera fila...

LLANCER 2 (interrompent): En un país petit com el nostre hi ha aproximadament cinquanta llancers qualificats que són els suficients per satisfer les necessitats dels sis milions de públic existent a l'actualitat.

MODERADOR: Correcte! Però faci el favor de no interrompre'm... (Al públic.) I després hi ha els llancers secundaris...

LLANCER 1 (a part, sense que el MODERADOR el senti): Secundaris...!

MODERADOR: Hi ha llancers de primera, de segona, de tercera, etc, etc, etc... Fixem-nos, però en algunes

atribucions dels llancers qualificats.

LLANCER 2: Que a vegades qualifica un senyor que es fa dir Productor i que és el que està administrant els diners que no són seus...

(Els LLANCERS van fent sortir a diferents actors del grup de les llances.)

LLANCER 1: Els llancers de primera són aquells llancers que haurien de ser cepats, fornits, ben plantats...

LLANCER 2: No serveixen els lletjos, ni els petits, ni els contrafets...

MODERADOR: La figura dels llancers de primera no ha de ferir ni estorbar mai l'atenció de l'espectador quan s'aixeca el teló.

LLANCER 1 (fent sortir a un llancer que és molt bonic encara que fa més nosa que servei): Oh, que bonic!

MODERADOR (despectivament): Bé, disculpin la divagació d'aquest pobre secundari... Es pensa que l'escenari és una perruqueria!

LLANCER 2: Continuem...?

MODERADOR: Els llancers de primera podran ser d'alçades indistintes a partir d'uns mínims establerts en cada ocasió.

(El LLANCER 1 posa els altres LLANCERS per ordre d'alçada.)

Canten

MODERADOR: Hauran de tenir una forta presència escènica, això no vol dir pas una mida concreta, però sí, una qualificada personalitat...

ACTOR: Addicta al sistema, per descomptat...

MODERADOR: No interrompi, per favor...! Els llancers de primera seran els intèrprets, equivalents als que antigament s'anomenaven "caps de cartell" classificació exhaurida avui en dia en el nostre país i gràcies als déus...

ACTOR (a part, sense que el Conferenciant el senti): Gràcies a déu i als qui manipulen la història del teatre...

MODERADOR: Una condició inalienable dels espectacles coproduïts per les Institucions i racomenats pels Col·lectius d'Artistes Associats és que hauran de tenir sempre llancers de primera...

ACTOR: És a dir actors d'aquell grup de cinquanta al que ens hem referit abans i no pas d'aquests (referint-se al grup d'actors que hi ha en escena).

MODERADOR: En un altre ordre de coses, cal ressenyar que un aspecte ben diferent és el de les actrius més ben anomenades llanceres...

ACTOR: Elles sempre hauran d'anar en compte de no ocultar ni enfilar-se, escènica parlant, als llancers de primera, que són sempre els principals protagonistes de la dramaturgia de llança dels nostres dies.

MODERADOR (a l'ACTOR): Senyor actor! Senyor actor! Faci el favor de no interrompre tant. Estigui per la feina, si us plau! Bé, senyores i senyors, ara, seguidament il·lustrarem algunes accions d'interès per a tots vostès. Senyor actor, faci el favor d'anar a buscar el rètol, per favor!

(L'ACTOR surt enduent-se el grup de LLANCERS com si fossin una munió de soldats fent instrucció.)

MODERADOR (despectiu): Com vostès hauran pogut veure aquest Actor, aquest Llançer, l'assistent no és d'aquest cinquanta dels que ell en parla tant, és un simple partiquí, un llancer sense qualificació, un actor que no arriba a ser ni... En fi, no es fixin excessivament en el que fa encara que contínuament els demani l'atenció...

(Entra l'ACTOR amb un altre cartell amb la inscripció que ell mateix llegeix a continuació.)

ACTOR: Llancers i llançadores. Definicions.

MODERADOR: S'anomena llancer, a tot actor portador d'una llança. Recíprocament, s'anomena llançadora, a aquella dona que habitualment acompanya al llancer, ja sigui a l'escena, als assaigs, als bolos o al lavabo, és a dir, aquella acompanyant que no deixa al pobre llancer ni a sol ni a l'ombra. Pot ser, la seva dona, la seva amant, o la seva antagonista, que a la llarga ve a ser el mateix... Una característica important a considerar de les llançadores és que sempre van amunt i avall i amb aquest moviment col·laboren a confeccionar el teixit bàsic que forma l'entramat de l'espectacle. Aquest vaivé de les llançadores és independent i té sovint molta utilitat per configurar la trajectòria artística i humana del llancer. Qualsevol escena de dins o de fora de l'escenari entre el llancer i la llançadora pot concebre's de moltes i variades maneres. Ara a continuació veurem diversos casos. Per començar un exemple d'una escena amorosa.

ACTOR (baixa a platea, posa un genoll a terra davant de la primera dona que troba, que serà una actriu, i li parlarà fent esforços per castellanitzar el que diu): No és verdat àngel d'amor que en esta apartada orilla, més pura la lluna brilla... i el que tu necessitas és amor? (Sona la música del programa de la televisió "Lo que necesitas es amor". Es queda immòbil.)

MODERADOR: Això que acaben de veure és una faceta força clara de com un llancer pot tractar, lícitament i professional a la seva llançadora. Veiem ara una escena de gelosia.

ACTOR (s'aixeca d'on estava i es posa davant d'una altra dona, que serà una altra actriu que fingirà haver-se adormit i es despertarà en aquell moment, parla amb to èpic): Oh dona, nascuda sota una mala estrella! Pàl·lida com el color de la teva sedosa brusa! Quan ens trobem en el tribunal de Déu, el teu

aspecte present bastarà per precipitar la meua ànima fora del cel i els dimonis s'apoderaran d'ella!
Estàs freda, com la teua pròpia castedat! Oh, maleït, maleït esclau! Diables, llenceu-me fuetejant-me
de la vista d'aquesta aparició celestial! Feu-me rodar cap els vents sense repòs! Cremeu-me amb el
sofre! Submergiu-me en els profunds avencs del foc líquid! Oh, Desdèmona! Desdèmona! Morta!
Oh, oh, oh! (De nou es queda immòbil.)

MODERADOR: I ara una altra il·lustració com pot ser la d'una escena de sexe, patètica, de violència
continguda, el que vostès vulguin...

ACTOR (fa un petó a l'actriu que fingia dormir i aquesta es desperta de forma sobresaltada, aleshores ell,
descontrolat per l'ensurt puja a l'escenari): L'he assetjada! Què he fet? Sóc una bèstia cruel de la
jungla! Li ho explicarà al seu marit que és el meu millor amic! Ara estarà espantada! Quan arribi a
casa seva, estarà histèrica! El més probable és que vagi directament a la comissaria! Fa falta ser
idiota per intentar una cosa així! Jo no sóc pas en Bogart. Mai seré en Bogart. Jo sóc l'Allen. I que li
dic jo ara al meu amic. Sóc la vergonya del meu sexe. Hauria de treballar d'eunuc a qualsevol lloc de
l'Aràbiaa... (Fa mutis.)

MODERADOR (aplaudint el mutis de l'Actor i incitant al públic a què també ho faci. Després espera el silenci
i continua la conferència): Això sí, però, mai, mai, que quedi ben entès, mai, la dona, la llancera o
llançadora, mai, repeteixo, no usurparà la llança al seu "partenaire", així com tampoc el llancer ha
d'esdevenir simplement un objecte plàstic, i encara menys de consum. Excepte en algun cas rigorós,
excèntric i excepcional, en el que el guió a representar estigui plantejat i estudiat conscientment, mai,
torno a repetir, mai no s'haurà d'ultrapassar aquestes normes. La llençadora, també pot esdevenir la
protagonista d'una història de llances, però no serà la portadora d'una llança en cap cas. Aquesta
funció està reservada en exclusiva als llancers. El llancer, no pot deixar la llança, excepte en els

moments en què la manipulació que du a terme d'altres objectes o persones li ho impedeixi, comprenen?

(Les dues actrius aixequen la mà com si volguessin preguntar alguna cosa al Conferenciant.)

MODERADOR (a les SENYORETES): Amables senyoretetes, els prego que si tenen alguna pregunta s'esperin a formular-la després de la meva exposició. Gràcies.

(Les SENYORETES decebudes baixen la mà.)

MODERADOR: Prosseguim doncs... (Pausa.) O potser serà millor que... (a les Senyoretetes) amables senyoretetes, si em fan el favor, i si no els és cap molèstia, m'agradaria que pugessin a l'escenari a fi d'ajudar-me a desenvolupar els temes següents de la conferència... Si tenen l'amabilitat...

(Les SENYORETES pugen a l'escenari.)

ACTOR (surt amb una altra pancarta que està en blanc, però que ell fa veure que llegeix a continuació):

Preàmbul a la breu història i als antecedents filosòfics de la llança a través dels segles...

MODERADOR: Ara i amb l'ajut d'aquestes dues amables senyoretetes, farem una enumeració de les dotze temàtiques generals que ens ocupen, i que ens preocupen... Parin força atenció a la diversitat dels temes relacionats. (Els dona una llista a cada una de les SENYORETES.) Vostè, que a partir d'ara serà la Senyoreta A, llegirà les temàtiques senars, i vostè la Senyoreta B, les temàtiques parelles, les

menys escabroses. Ho han comprès...? Senars vostè, i parelles vostè... d'acord? Doncs, endavant!

SENYORETA A (llegint): Primera, “La llança: l'eina de l'actor.” (Se li escapa el riure.)

SENYORETA B (llegint també): Segona, “La llança: objecte fonamental i bàsic per a l'evolució de l'actor.” (A part al Conferenciant.) No ho entenc...!

MODERADOR: És igual, continuï Senyoreta A.

SENYORETA A (aguantant-se el riure): Tercera, “La llança: objecte sexorial bàsic.”

MODERADOR: Perdoni Senyoreta A, pot tornar a llegir-ho...

SENYORETA A (llegint de nou): La llança, objecte sexorial bàsic...

MODERADOR: Perdoni senyoreta, no és sexorial, és sensorial. Vol repetir l'enunciat, si us plau?

SENYORETA A (aguantant-se el riure encara, sil·labajant): Tercera, “La llança: objecte sensorial bàsic.”

SENYORETA B: No ho entenc...

MODERADOR: Continuï Senyoreta B.

SENYORETA B: Quarta, “La llança: suport de la interpretació.” (A part.) Tampoc ho entenc senyor...!

MODERADOR: Senyoreta B!!!

SENYORETA A: Cinquena, “La llança: disseny indispensable per a l'escena.” (Al MODERADOR.) Senyor conferenciant, em podria explicar...

MODERADOR (tallant-la): Ja he dit abans senyoreta que les preguntes les deixessin per després, no sé si...

SENYORETA B (tallant al MODERADOR): Sisena, “La llança i l'espai buit. Com omplir l'espai escènic amb una llança?”

MODERADOR (molest a la SENYORETA B): Siplau, senyoreta. Vol fer el favor de llegir correctament.

SENYORETA B: Que no ho he fet?

MODERADOR: No senyoreta, no! Ha fet una pregunta en el lloc que havia de fer una afirmació.

SENYORETA B: No ho entenc...!

MODERADOR (contenint l'enuig d'una forma molt ostensible): Ah! Vol llegir-ho un altre cop?

SENYORETA B: Sí, d'acord! (Llegeix.) La llança i l'espai buit. Com omplir l'espai escènic amb una llança.

Així?

MODERADOR: Sí!!! Correcte! No ha notat vostè la diferència?

SENYORETA B: No, no he notat cap diferència.

MODERADOR (desesperançat): És igual, senyoreta, prossegueixi senyoreta A! De pressa, acabem per favor!

(Ambdues SENYORETES continuen llegint molt de pressa.)

SENYORETA A: Setena, "La llança: repercussions en les dramaturgies establertes."

SENYORETA B: Vuitena, "La llança: perspectives de futur."

SENYORETA A: Novena, "Llances Vs. Actors: aspectes bàsics del drama nacional".

SENYORETA B: Desena, "La llança: estètica estàtica i dinàmica del moviment."

SENYORETA A: Onzena, "La llança: generadora d'hostilitats dramàtiques."

SENYORETA B: Dotzena, "La llança: font de vida."

(Pausa.)

MODERADOR: Moltes gràcies Senyoretetes. I no s'acaba aquí senyores i senyors, sinó que podríem continuar detallant-ne un llarg seguici de temàtiques afins, totes elles relacionades amb la llança i els seus portadors i usuaris, els llancers, els intèrprets principals i imprescindibles de la comèdia dramàtica a

través dels temps. Senyoretetes, moltes gràcies per la seva col·laboració. Momentàniament poden retirar-se.

(Les dues SENYORETES inicien la seva baixada de l'escenari, però són cridades per l'ACTOR que traient el cap entre caixes els fa el senyal perquè entrin. Les dues dubten, es miren, i finalment fan mutis entre caixes.)

MODERADOR: Molt agraït, senyoretetes... Moltes gràcies... I fins aquí, amables senyores i senyors, la meua breu exposició respecte a les llances i els llancers. A continuació, i després d'una petita pausa, reprendrem el tema en una taula rodona a la qual hem invitat unes insignes personalitats en la matèria. Després d'aquesta taula rodona tots vostès podran en el col·loqui manifestar les seves opinions i exposar les seves consultes. Gràcies.

(Fa un senyal entre caixes. Sona una música. Canvi de llums. El MODERADOR fa mutis. Després d'uns quants compassos i mentre la música continua sonant, comencen a entrar els diferents membres de la taula rodona que acompanyats pel Conferenciant s'aniran saludant els uns als altres i aniran prenent el corresponent lloc a la taula rodona. Quan tots estan ja asseguts, baixa la música. Tots els personatges de la taula rodona seran una mica savis despistats i embogits.)

MODERADOR: Senyores i senyors, ara reprendrem el tema que jo mateix els he iniciat en la conferència. I per això comptem amb la presència aquí a la taula rodona d'alguns dels membres de la Reial Societat d'Ensinistradors de Llancers, grans experts en el tema, que més que una conferència magistral ens oferiran un intercanvi de parers... Com a qüestió inicial m'agradaria que ells mateixos ens

introduïssin sense més preàmbuls en la història de la llança, en primer lloc el doctor Quilosà...

DOCTOR QUILOSÀ: La llança, aquesta és la qüestió.

MODERADOR: El doctor Johosetot

DOCTOR JOHOSETOT: Tan sols sé que no sé res.

MODERADOR: El doctor Tothosap.

DOCTOR TOTHOSAP: “Nunca te acostarás sin saber una cosa más”.

MODERADOR: I el doctor Rienvaplus.

DOCTOR RIENVAPLUS: L’art de la llança al servei del poble... Paradigma i contradicció a la vegada.

DOCTOR QUILOSÀ: Si no els sap greu estimats col·legues, m’agradaria començar amb una qüestió. Curiosament, potser algú es preguntarà què va ser primer en la nostra escena, la llança o la capa? En aquesta ocasió, permetint-me que faci aquesta prèvia. Jo crec que després d’una dilatada i absurda, encara que no excessiva ni exhaustiva investigació, primer va ser la llança, i que posteriorment per impudícia potser, o per qualsevol altra circumstància aliena al drama, va néixer el llancer, anomenat així per ser el portador —no el posseïdor— de la llança...

DOCTOR JOHOSETOT: Gran diferència a tenir en compte doctor Quilosà. Però ni tots els que tenen llança la porten, ni tots els que porten la llança la posseeixen.

DOCTOR TOTHOSAP: El doctor Johosetot, -ell vull dir- té raó. El llancer, el portador de la llança en aquest cas, es va tapar els seus atributs masculins, per no distreure al públic, i per això va utilitzar la capa - que tot ho tapa-, és a dir que la capa va esdevenir en l’escena amb posterioritat a la llança.

DOCTOR RIENVAPLUS: Per tant, abans de res... Abans que el sexe, abans que l’amor, abans que el drama pròpiament dit, hi va haver la llança!

DOCTOR QUILOSÀ: Aquest és el parèntesi?

DOCTOR RIENVAPLUS: Què vol dir doctor Quilosà amb això de què aquest és el parèntesi?

DOCTOR QUILOSÀ: No vol dir res més doctor Rienvapulus que: Aquest és el parèntesi!

DOCTOR JOHOSETOT: Sí, senyor doctor!

DOCTOR TOTHOSAP: Molt ben dit!

DOCTOR JOHOSETOT: Sí, senyor doctor! Aquest és el parèntesi!

DOCTOR TOTHOSAP: Molt ben dit! Aquest és el parèntesi!

MODERADOR: I ara tornem al tema senyors doctors. És molt, molt, però que molt important el considerar la llança com a la part essencial i genètica i àdhuc existencial del Teatre.

DOCTOR TOTHOSAP: Sense la llança, no es podria haver escrit encara cap capítol de la nostra Història del Teatre.

DOCTOR TOTHOSAP: Indaguem, però abans una mica més en la prehistòria de la nostra dramaturgia. Primer que tot, abans que la llança, va existir el garrot. El garrot va ser la base, i paulatinament per una lògica evolució va néixer la llança...

DOCTOR JOHOSETOT: El garrot era barroer, lleig, i per això la llança ha prevalgut per ser un element més estilitzat, més estètic, un objecte delicat i precís, tant des del punt de vista formal com conceptual.

DOCTOR RIENVAPLUS: Qui no s'adona de la subtil diferència entre un cop de garrot a una part dura del nostre cos (assenyala la seva testa) o una punxada profunda d'una llança a qualsevol part... (assenyala el seu cul) tova?

DOCTOR TOTHOSAP: No es pot desenvolupar una comèdia sense una llança ni el seu corresponent llancer.

DOCTOR RIENVAPLUS: No es pot viure sense una llança!

DOCTOR QUILOSÀ: Per exemple: la frase tant coneguda que de vegades es fa dir a algun llancer aprenent o

meritori, “... la mesa està servida...” qui no l’ha sentida?

DOCTOR JOHOSETOT: Sí, senyor doctor, és una frase que fins i tot algun director l’ha feta dir a un llancer no qualificat, si aquest s’ha manifestat força espavilat i competent...

DOCTOR TOTHOSAP: Però això no vol dir que l’hagi dita correctament. Doncs si tots vostès es fixen en aquesta petita intervenció “...la mesa está servida...”, se n’adonaran que ha estat una locució fonamental pel desenvolupament de l’actor de la mateixa manera que ho ha estat la llança. “La mesa està servida” es pot dir correctament o incorrecta. Veiem-ne uns exemples.

“La mesa está servida!”

Sí, la taula ja és a punt.

Sóc llancera o traspunt

o dona de la vida.

La taula està servida,

puc fer mutis a l’instant.

M’avorreixo i no obstant

he de fer l’aixerida.

“La mesa está servida!”

Per tan poc hem de patir!

Ja és ben poca cosa a dir!

La taula està servida!

DOCTOR JOHOSETOT: Grans dramaturgs han posat ingents quantitats de llancers per completar algunes de les seves escenes multitudinàries.

DOCTOR RIENVAPLUS: I fins i tot els llancers, amb frase o sense, han estat i encara són i seran indispensables en gran mesura en les superproduccions cinematogràfiques i audiovisuals.

DOCTOR TOTHOSAP: És a dir que en definitiva, la llança en si mateixa és l'element imprescindible i és el que va fer possible arribar a la dramaturgia moderna.

DOCTOR JOHOSETOT: I que configura en l'actualitat la base "per se" del nostre teatre actual.

DOCTOR QUILOSÀ: No obstant, el garrot... es pot arribar a considerar com una variant de la llança...

DOCTOR JOHOSETOT: Exactament...!

DOCTOR QUILOSÀ: I a la vegada...

DOCTOR RIENVAPLUS: Llança i garrot esdevenen complementaris ja que un sense l'altre...

DOCTOR TOTHOSAP: No tindria sentit el drama universal de la nostra migrada escena contemporània.

MODERADOR: Si em permeten, com a moderador, i per abundar en el tema m'agradaria reconduir el diàleg i passar a coses de tipus pràctic, per exemple, el contacte amb la llança... (Crida a les SENYORETES.)
Senyoretetes, per favor, poden començar el següent tema.

(Surten les SENYORETES A i B amb sengles llances i disposades com a boniques hostesses a il·lustrar la descripció. Els DOCTORS es queden observant-les.)

Senyoreta A (acariciant sensualment la llança com a estri fàl·lic i pornogràfic): És important aquest contacte.

No és un contacte sensual encara que la llança ho demani. És un contacte que cal tenir ben diferenci-

at. La llança per si mateixa és freda i pot ser a la vegada un objecte fortament desagrat. (tot acariciant la llança es punxa.) Ai!

Senyoreta B: Té diferents parts. Bàsicament tres, i ben diferenciades. La part baixa, la intermèdia i l'alta. (A part.) No ho entenc...!

Senyoreta A (pedagògicament a la Senyoreta B i al públic): La part baixa és evidentment la que toca a terra i que no s'ha de confondre amb l'alta que és la que acostuma i s'aconsella que sigui a dalt ja que és la que s'utilitza per punxar, (es llepa el dit), i si es confon, hom pot travessar-se el peu o deixar la llança clavada a terra en el moment més inesperat.

Senyoreta B: La part intermèdia de la llança és una zona força àmplia ja que correspon a aquell segment de la llança que els llancers utilitzen per a subjectar-la?

Senyoreta A: Sí, exactament! Diem d'aquesta part que és una zona àmplia degut a què hi ha llancers de tota mida i per tant, difícilment hi ha dos llancers que agafin la llança des de la mateixa part...

Senyoreta B: I per això s'anomena part mitja o de contacte, i és la secció de la llança que correspon a la zona abastada per la mà del llancer.

Senyoreta A: I aquesta zona és la part de contacte de la llança amb el llancer i acostuma a estar suavitzada per la pròpia brutícia i suor del llancer, i encara que ja hem dit que no pot esdevenir una part sensorial en el sentit estricte de la paraula, sí que és una zona de cabdal importància des del punt de vista de la interpretació del llancer.

Senyoreta B: El llancer, contacta amb la llança i pren consciència del seu rol, bàsicament a partir d'aquest punt simbiòtic de contacte... He dit simbiòtic...? No ho entenc...! Com puc haver dit...

Senyoreta A: El llancer pot trobar-se amb certes anomalies si oprimeix en excés la llança, o pot perdre'n el control, ja que pot provocar certs efectes contraproductius en la utilització d'aquest instrument escè-

nic, i això pot portar al llancer a un procés regressiu del seu aprenentatge, que a la vegada el pot arribar a minvar com a persona i com a professional de la llança que és...

(Entra l'Actor i es queda observant l'actuació que el Conferenciant farà a continuació.)

Conferenciant (agafa la llança de la Senyoreta B i es transforma en un Llancer): Deixeu-me continuar a mi.

El Llancer ha de copsar el material de què està feta la llança. El seu pes.... El seu color... La seva textura... La seva aroma... El seu tall... La seva punxada... I fins i tot el seu sabor! (Es queda estàtic.)

(L'Actor agafa la llança de la Senyoreta A i es posa en la mateixa actitud que el Conferenciant.

Silenci. Les Senyoretetes trencaran el silenci tot xiuxiuejant el següent diàleg.)

Senyoreta B: Les puntes estan esmolades?

Senyoreta A: Hauran punxat o travessat a algú veritablement aquestes llances?

Senyoreta B: On els hauran punxat?

Senyoreta A: Els hauran travessat deixant-los morts o mal ferits...?

Actor (de sobte i fent com si travessés el Conferenciant amb la seva llança): Quin plaer i quina angoixa produeix travessar a l'amic o a l'enemic?

Conferenciant (defensant-se i encetant una fictícia lluita amb l'Actor com si fessin una exhibició de llancers): Sobretot, i abans de res, el llancer haurà de trobar la respiració...

Actor (continuant amb l'exhibició): Tractarà d'aconseguir un relax actiu amb l'objecte sensorial bàsic, o sigui la llança!

Conferenciant: I després, quan s'hagi familiaritzat d'una forma sensorial amb aquest estri, podrà anar-se especialitzant per poder arribar a un pragmatisme interpretatiu segons el seu talent i la formació de llancer que necessiti.

Actor: Si és un actor amb talent, fins i tot podrà arribar a fer de llancer-protagonista o llancer de primera fila.

Conferenciant: Podrà fins i tot, interpretar, ell amb la seva llança les grans peces clàssiques del repertori del teatre universal.

Actor: I amb aquesta llança i esdevenir així un gran histrió, figura necessària pel nostre damnat teatre nacional! (Acaba amb l'exhibició de la lluita com si ell fos Sant Jordi i el Conferenciant el drac sotmès.)

(Les Celebritats de la taula rodona aplaudeixen la fictícia gesta nacional. El conferenciant i l'Actor saluden mentre les Senyorettes agafen les llances i es queden fent guàrdia. L'Actor i el Conferenciant seguidament s'asseuen a cada extrem de la taula.)

(En la següent seqüència, tots plegats s'aniran posant patètics i transcendents d'una manera creixent a partir de l'enunciat previ que fa el Conferenciant que sembla disgustar-los per elemental i prosaic.)

Conferenciant: La llança: Per definir-la d'una manera senzilla podríem començar per dir que es tracta d'un pal llarg a l'extrem del qual s'hi acostuma a posar un element amb punxa, que serveix bàsicament per dissuadir a l'enemic, i per punxar-lo si aquest es posa impertinent.

Celebritat 1: Antigament, -avui dia estaria mal vist-, havia estat l'element primordial per a la defensa dels interessos dels petits clans familiars i tribals.

Celebritat 2: L'evolució d'aquest estri a través dels temps ens fa patent l'aspecte simbolista que ha adquirit i que actualment se li atorga.

Actor: La llança, un element al servei del poder, per enaltir-lo, per retre-li homenatge i salvaguarda.

Celebritat 3: Allà on hi ha una llança, hi ha un llancer evidentment, i aquest, submisament ret sempre vassallatge al seu senyor que en definitiva és aquell que també a través dels temps ha fet el possible per a la construcció i l'evolució de les llances.

Celebritat 4: La llança, és l'element primordial per a la defensa, esdevé també l'element indispensable per a la magnificació, i per tant necessari per a les cerimònies, i consegüentment per al teatre.

Celebritat 1: Sense les llances no hauria estat possible l'evolució de la dramaturgia en el nostre país.

Actor: La llança, i el llancer són els elements indispensables per al dramaturg.

Celebritat 2: Sense la llança i el seu portador, el llancer no es pot confegir ni un sol mot ni una elemental situació dramàtica.

Celebritat 3: Sense la llança, la soledat esdevé tragèdia sense límits i l'art cau en un pou sense fons on es precipita sense esperança en el cosmos com si fos absorbit per un forat negre de dimensions inconmensurables.

Celebritat 4: Pels voltants dels principis genètics de la llança, en aquells temps tan remots en els que ni s'intuïen els símbols cabalístics, en aquells temps gairebé inorgànics, la llança era ja en síntesi la cèl·lula mare del magma geodramàtic.

Celebritat 1: Calia un ésser irracional, el qual recentment ha baixat de l'arbre, —com deia el poeta—, per plantar-li cara.

Celebritat 2: Ha estat necessària una llarga cursa d'obstacles per poder esdevenir, per ésser el factor elemental, el nucli incipient de l'esperança que és la nostra dramaturgia, que no pot arribar a ser

universal per la gran densitat ambiental que l'aclapara.

Actor: El marasme ideològic actual és el culpable de l'involucionisme del llancerisme.

Celebritat 3: Per això, el Llancer es troba sol, encara que porti orgullosament la seva llança i la utilitzi fins a les seves darreres conseqüències.

Celebritat 4: No és possible amb una mancança de mitjans catartitzar les necessitats que es desprenen d'un ús correcte de la llança.

Celebritat 1: Fins i tot, podria esdevenir perjudicial portar a les últimes conseqüències la pràctica conseqüent del llancerisme.

Celebritat 2: La manca de preparació podria causar estralls de conseqüències imprevisibles.

Celebritat 3: Per tant, seria millor aparcar aquesta temàtica i relaxar-nos de cara a l'expansionisme d'aquestes noves teories referents a la llança i el llancerisme.

Conferenciant: Tranquil·litzem-nos, senyors...!

Actor (interrompent com aquell que fa de pregoner): Tararí! Tararí!!! Metodologia i sistemàtica.

Conferenciant: M'agradaria entrar ara en un aspecte força específic, el de la metodologia de l'aprenentatge.

Celebritat 4: Hi ha corrents metodològiques que consideren la llança com un objecte sensorial bàsic de l'aprenentatge de la interpretació dins de l'ensenyament de l'art dramàtic, és el denominat llancerisme clàssic.

Celebritat: Modernament, cal dir-ho, perquè abans els actors no hi paraven prou atenció, s'ha de revisar la manera de portar la llança, avui cal dur la llança d'una manera orgànica, no com abans que era considerada com un simple objecte complementari i d'ornamentació.

Celebritat: L'actor ha de compenetrar-se amb l'objecte que porta, i fer les inferències que li siguin necessàries per no esdevenir com antigament solia passar, la llança i l'actor eren un simple objecte

ornamental.

Celebritat: El llancer ha de deixar de ser un objecte, un moble!

(Les Senyoretetes amb les llances aniran mimant paròdicament les diferents accions que els diferents membres de la taula rodona aniran narrant.)

Conferenciant: El llancer no és un estri a manipular! La llança no és un ornament!

Celebritat: L'actor ha de parar atenció en infinitat de coses, en el material de què està feta la llança, en les dimensions, en el color, en l'olor, en la textura, etc.

Celebritat: L'actor ha d'intentar copsar les qualitats d'aquest estri i aleshores la llança li esdevindrà l'objecte imprescindible per a la interpretació.

Celebritat: Qui no ha tingut de petit una llança que encara recorda ara?

Celebritat: No! No es tracta de ressuscitar la llança de quan un era petit, però sí que es tracta de fer-ne memòria sensorial.

Celebritat: Recordar els seus atributs bàsics i imprescindibles.

Celebritat: L'actor, necessita tenir aquesta memòria dels sentits per poder fer la seva feina d'interpretació.

Celebritat: El llancer també necessita d'aquestes condicions sensorials. No hi ha llancers ni actors si no hi ha una interpretació orgànica de la llança!

Actor (interrompent): Ja n'hi ha prou de cagarel·la mestres! L'actor ha de deixar-se de punyetes i fer el paper que li han encomanat. Deixeu-vos de mètodes i anem a la veritat. (Al públic.) Saben? Recordo el que un vell amic em comentava. Deia que en una comèdia més val un fill de puta que parli, que digui el paper quan l'ha de dir, que un merda que interioritzant el paper el seu treball no surt de caixes, que

no arriba al públic vull dir... Entenen?

Celebritat: L'eficàcia és l'eficàcia, i el teatre no ens l'hem d'inventar ara. Fa molts anys que està inventat.

(Pausa.)

Celebritat: Tot això que els he estat dient, vostès pensaran que forma part de la comèdia, oi? (Pausa.) Doncs, no! No estava previst.

Conferenciant (al públic amb un somriure sorneguer): Senyores i senyors... No, no és cert, això no estava previst, no obstant, queda a sobre la taula el fet de què sigui cert, o que sigui ficció. Vostès s'ho pensen i en treuen conclusions.

Celebritat: Sí, tot el que passa dalt de l'escena és fictici per definició i el fet de què una realitat tingui accés a aquest espai, desvirtua la realitat mateixa.

Celebritat: Suposant que aquest senyor, hagi dit alguna veritat en la seva intervenció, fa que aquesta hagi perdut la seva pròpia credibilitat, és a dir ha esdevingut ficció.

Celebritat: No fa falta que insisteixi en aquest fet, però m'agradaria tancar aquest tema i poder prosseguir per deixar d'escoltar el Monolòqui Insolitari que els estem oferint, en viu i en directe. Els repetiré per si han oblidat les definicions que els he donat al començament. (Treu la llibreteta de la butxaca i llegeix:) Definició de Monolòqui: "Un monolòqui és un monòleg soliloquial, que per les seves propietats reflexives, transitives i copulatives pot arribar a ser o a esdevenir en el transcurs del seu desenvolupament un soliloqui monologat, onanístic en el millor dels casos." Definició d'Insolitari: "Mot que guarda certa relació des del punt de vista conceptual amb la insolidaritat solitària. Hi ha l'excepció més comuna que és la que fa referència a diferents graus d'insolació solitària com a resul-

tat d'una excessiva exposició a la llum de l'individu o col·lectiu que s'hi sotmet d'una forma usualment poc solidària.”

Actor (no sincerament): No m'ha convençut gens, mestre. A la sortida ja en parlarem de tot això... Més ben dit, no a la sortida, quan vostè acabi aquest parlament del diable i... (Amenaçador.) Ens veurem les cares! (Fa mutis.)

Senyoreta A: La llança, aquest objecte tan senzill, però tan útil a la vegada, sempre ha estat un element imprescindible.

Senyoreta B: Ens podem imaginar a un ésser en escena nu, proveït dels més elementals atributs que reforcin la seva interpretació, però mai ens el podem imaginar sense una llança que l'acompanya, que el serveix, que li dóna la presència encara que sigui sense paraules tant a l'escenari com entre caixes...

Senyoreta A: Encara que si el llancer està entre caixes es pot confondre amb una altra mena de servidor, el palanganer que és l'individu que subministra palanganes, els mal anomenats Pilats de torn.

Senyoreta B: El llancer, és insubstituïble, el palanganer innecessari.

Senyoreta A: Fins dels decorats podrem arribar a prescindir, però de la figura del llancer, no se'n pot prescindir...

Senyoreta B: També hi ha individus que no poden viure sense el palanganer i en moltes ocasions menystenen tant al pobre servidor de palanganes que el que hauria de fer el palanganer seria llençarlos-hi l'aigua de la palangana a la cara després d'haver-s'hi rentat els peus ben bruts i pixar-s'hi.

Conferenciant: Teoria pitagòrica. Com podem muntar un decorat corpori sense aquests elements bàsics que són i que sempre han estat els llancers? No, no!, no s'ha de prendre al peu de la lletra, el llancer és la base, i la llança ens en representa la seva alçada, l'alçada de les capacitats interpretatives d'aquest

portador, el llancer de tots els temps. Utilitzant la semiòtica i la simbologia geomètrica, es pot dir que l'espai que el llancer arribarà a abastar serà el producte d'ell mateix que n'és la base, per l'alçada de la llança, i tot aquest àmbit espacial abastat, esdevindrà el domini catàrtic d'aquest intèrpret de la llança, és a dir, la base per l'alçada, elemental! Ja en temps passats els llancers havien estat significatius, i ens han deixat força proves de la seva existència. A les pintures de les coves dels homes primitius ja hi havia constància dels afers d'aquests practicants de l'art de Talia, els torsimanys dels temps passats, partiquins de l'art de la interpretació escènica i multivisual. Llancers en definitiva que han quedat representats pels grans artistes plàstics de l'antiguitat, i que ens han deixat un fidel testimoni de la importància de les seves funcions socials i artístiques que ja havien començat a desenvolupar empíricament dins de l'espectacle de la nostra prehistòria. Avui dia, amb les metodologies científic-artístiques de l'actual posta en escena, s'ha superat aquell voluntarisme de l'artista primitiu i tenim a l'abast, tant els creadors com el públic, les eines i els recursos i procediments que ens fan gaudir mútuament dels espectacles d'una forma més civilitzada, ja no cal matar ni matar-se com en el circ romà, donat que fins els aspectes ètic-artístics han esdevingut la principal plataforma que configura la major part de les postes en escena dels nostres dies. Per tant, es pot dir que a l'actualitat, el fenomen catàrtic de l'espectacle a partir del binomi llança-llancer que suporta la dramaturgia està assegurat, amb la completa seguretat de satisfer les necessitats socials indispensables de la nostra comunitat.

Celebritat 1: Llances, llancetes i llançotes. No s'han de confondre aquestes tres categories que són més qualitatives que diferenciadores. Entenguem-ho bé. Les llances són les pròpiament llanceres, és a dir, les que utilitzen els llancers pròpiament dits, també anomenades llances estàndard. Les llancetes són

les llances més aviat petites, també dites llances petites o petitetes. Ep! No riguem que no és broma! Hi ha d'haver llances per a totes les mides. Les llancetes són aquelles llances per a llancers petits, que no vol dir nans, vol dir petits en el sentit estricte de la paraula. Llancers de mida reduïda, llancers que no arriben a llança estàndard. Es caracteritzen aquests llancers per tenir més mala llet que els de talla normal i per això, encara que la llança sigui més petita, no és menys perillosa, tot al contrari, la llança del llanceret és gairebé mortal a la primera punxada, com si estigués enverinada. Anem en compte!

Celebritat 2: Sobre el material de les llances Avui dia hi ha llances de tot tipus. Una de les característiques evolutives de la llança ve marcada per la utilització dels diferents materials en què s'ha anat construïnt a través dels temps. Des de la llança primitiva que consistia en un tros de branca a la que se subjectava qualsevol estri punxant en el seu extrem fins a la llança cibernètica actual amb el raig làser punxant i travessador de tota mena de cossos tan orgànics com inorgànics, han passat molts segles i l'evolució és patent. No obstant la característica que la defineixen, la característica de l'ús que se'n fa, això s'ha mantingut a través de tot aquest període. Només quan la llança ha estat utilitzada des del punt de vista teatral és quan la llança ha adquirit un valor afegit al seu valor de defensa intrínsec i pel que va estar ideada bàsicament. Així veurem la llança escènica a través dels temps encara que aquesta com que va ser construïda per a l'escena no revesteix cap mena de perillositat ja que a l'esdevenir objecte de ficció o d'ornamentació no s'ha construït amb materials nobles com es construïa quan la seva utilització era per a la defensa dels interessos d'una persona o d'un conjunt ja sigui un clan, una nació o un país sencer. Avui dia, fins i tot la llança dissuasiva adquireix unes formes ben diferents a les de l'antigor. Les llances no són necessàriament aquells estris que

porta la tropa, a vegades són estris força contundents que han de ser manipulats per centenars de persones en alguns casos i fins poden travessar continents per terra o mar. Hi ha llances intercontinentals per dissuadir als enemics que encara que no ho semblin, són enemics. L'enemic no ensenya les dents com en els temps passats. Borda, com els gossos, però fins i tot uns bons lladrucs són ben rebuts pel cos diplomàtic en moltes ocasions esdevenint símbols fraternals i de bon enteniment en alguns casos i que necessàriament es correspondran amb uns altres afalacs d'aquesta mateixa mena fets pel contrincant. Els enemics se saluden amb les llances, sempre s'han saludat així, encara que a l'actualitat la tasca intimidatòria consisteix en mostrar el magatzem de les llances més que en l'exposició de la seva bellesa. El qui té el magatzem més gros i més abundós és aquell que disposa del poder, independentment que els llancers es morin de gana o no tinguin punyetera gana de fer de llancer. En definitiva, la llança dissuasòria no ornamental actual és ben diferent de la llança primitiva.

Celebritat 3: El llançaflames. Una llança que va proliferar durant la guerra va ser una de molt sofisticada, anomenada el llançaflames. Els portadors d'aquestes llances van ser militaritzats immediatament després del seu descobriment. És lògic aquest fet ja que un cop experimentats els primers models es va comprovar que aquest llançaflames tenia un poder devastador i intimidatori, cosa que als senyors de la guerra sempre els ha interessat primordialment. També i com tothom es pot imaginar, el llançaflamesmes és una llança molt odiada pels pacífics bombers de tot el món, encara que s'han d'aguantar ja que els polítics acostumen a fer prevaldre els interessos militars als civils generalment arreu del món. És curiós observar que al temps que es va inventar el llançaflames no s'hagués inventat també una andròmina que servís per apagar el foc que el llançaflames provocava. Mai, en

tota la histèria, perdó, en tota la història de la humanitat hi ha hagut una llança menys apropiada per a l'escena com és aquest llançaflames. Si haguessin estat permeses els llançaflames en els escenaris, evidentment no hauríem arribat el Liceu fins l'any 94 que per una simple espurna es va cremar com una pira. En altres aspectes, i més val no pregonar-ho en excés, les pràctiques dels soldats amb els llançaflames a l'estiu, i preferentment en boscos és una pràctica molt corrent i estesa que encara que sempre es recomana de mantenir en secret, per tothom és ben sabut que està deixant el país sota un panorama de desertització creixent. S'hauria de començar a pensar en elaborar un llançaflames virtual que no perjudiqués ni al llancer, ni a la població civil, ni als béns materials, ni forestals, ni urbans, ni de cap altra mena, ja que tots aquests perjudicis són de difícil recuperació per a la salut física i mental de qualsevol contribuent tant si és morós com no.

Celebritat 4: Una llançadora: La catapulta. La catapulta, una llança antiga i moderna... Segons el diccionari, és una antiga màquina de guerra emprada per a llançar tota mena de projectils o en la forma més moderna, un dispositiu emprat per a facilitar que prenguin vol els avions situats a bord dels portaavions o dels vaixells. Vaja! Ja m'ho pensava que era una cosa així, un instrument llancivol, sí, senyor, un instrument per a llançar coses, com una llança ni més ni menys. I a més, no és pas gens moderna aquesta llança, com a màquina de guerra ja n'és prou d'antiga i com a màquina moderna per a llançar avions doncs és prou sofisticada. En definitiva, la catapulta, encara que no és pròpiament una llança, sí que la seva funció és similar a la de la llança. Podríem considerar la catapulta com una modalitat de llança ja que engloba les funcions bàsiques d'aquest estri, intimidar i agredir, i també és un estri que fa bonic, és com una escultura moderna si més no. En els seus vessants manuals tenim les seves versions, algunes mítiques com la fona de David, i la prosaica i lúdica, els tiradors o

“tiraxines” que tot infant ha practicat si bé no d’una forma directament intimidatòria sí, d’una manera en general poc amical envers els seus no amics encara, però amb els que vol establir alguna mena de relació i per això utilitza el tirador amb un projectil per establir la seva posició d’una forma clara i patent.

Conferenciant: I per cloure aquesta taula rodona i abans de donar la paraula al públic, voldria llegir una petita faula que suposo ens farà reflexionar una mica. Una llegenda: Llancefloti de la Cort. Llancefloti era un llancer comú, com la majoria dels llancers mortals d’aquest país, que va progressar, perquè va aprendre la utilització de la seva llança a l’estranger, concretament a la Gàlia, país de gran tradició en l’ensenyament de llancers i de grans llançadors a l’actualitat de tomàquets, verdures i fruites i un gran reguitzell de productes provinents dels països més pobres del sud. En Llancefloti visqué grans gestes i episodis històrics des de fora del país amb un gran esperit crític, mentre aquí en el país, els que es dedicaven a la llança, l’única lluita que els movia era trencar les llances establertes del règim que patien. Allà a l’estranger en Llancefloti es va colzejar amb grans prohoms de la cultura gala, sí sí sí gala... Sí, ja ho han entès... Sigala...! Doncs bé, allà a la Gàlia el nostre cavaller va poder demostrar que el seu art podia anar més enllà del simple maneig de la llança, i aquesta utilització tan personal i tan poc comuna de la llança li va donar una fama sorprenent que li preval fins avui dia. En aquells temps el llac era a prop de la Cort del rei sol i li servia pel descans, el plaer i la pràctica antionanística. Les fluïdes i tranquil·les carícies de les aigües del llac van desasossegurar i relaxar al nostre Llancefloti durant una breu temporada del seu dur aprenentatge a la Gàlia, aquell país del nord enllà, lluny, potser massa lluny del seu clar país, que també és el meu, i el de vostè, o el de vostè... Els temps però, van canviar, és clar! Aquí, no es trencava cap llança, però es va

anar creant la necessitat de què es transformessin els troglodítics espectacles que només utilitzaven el garrot per anar-los canviant als de característiques i necessitats que els nous temps demanaven. La llança va substituir el garrot, és a dir, va desaparèixer el garrot i va prevaler la llança. Érem, som, davant d'altres temps. Les necessitats van començar a ser unes altres. L'abolició del vil garrot per la punxant llança, ens ha demostrat abastament el progrés actual vers la civilització del benestar, estadi més culte i menys incòmode, (a part) diuen! "La incomoditat per a l'aristocràcia" deia un aristòcrata que exercia de polític i que no fa gaire temps i en estat ebri ens va deixar tot estimbant-se per la carretera... Bé, certament, es van començar a produir alguns canvis. L'actor un cop abandonat el garrot es va anar especialitzant amb l'ús de la llança. Aquest estri és més modern i a la vegada més necessari per a les noves postes en escena. Actualment en el país, hi ha una munió d'especialistes, defensors de la llança que fa fredat! És corrent sentir: Llancers del món, uniu-vos!!! Al poder, per, i amb la llança!!! Aquests i altres són clams que se senten molt sovint pels fòrums públics i privats del nostre estimat teatre de l'era moderna. Ens referim sens dubte a l'època compresa des de la mort del Dictador fins els nostres dies. I res més senyores i senyors, molt bona nit a tothom. Vostès tenen la paraula...

(Fosc.)